

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

PLz. ÚS 1/2023-7

Ústavný súd Slovenskej republiky v pléne zloženom z predsedu Ivana Fiačana (sudca spravodajca) a sudcov Jany Baricovej, Ladislava Duditša, Libora Duľu, Miroslava Duriša, Jany Laššákovej, Miloša Maďara, Petra Molnára, Petra Straku, Ľuboša Szigetiho, Roberta Šorla a Martina Vernarského podľa § 13 ods. 3 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov **o zjednotení odlišných právnych názorov (i) III. senátu Ústavného súdu Slovenskej republiky** v uzneseniach č. k. III. ÚS 698/2021 zo 14. decembra 2021, č. k. III. ÚS 701/2021 zo 14. decembra 2021, č. k. III. ÚS 726/2021 z 21. decembra 2021, č. k. III. ÚS 159/2022 z 10. marca 2022, č. k. III. ÚS 219/2022 z 12. apríla 2022, č. k. III. ÚS 247/2022 z 28. apríla 2022, č. k. III. ÚS 248/2022 z 28. apríla 2022, č. k. III. ÚS 261/2022 z 28. apríla 2022, č. k. III. ÚS 320/2022 z 26. mája 2022, č. k. III. ÚS 328/2022 z 2. júna 2022 a č. k. III. ÚS 329/2022 z 2. júna 2022; **(ii) IV. senátu Ústavného súdu Slovenskej republiky** v uzneseniach č. k. IV. ÚS 196/2022 z 12. apríla 2022, č. k. IV. ÚS 256/2022 z 26. mája 2022, č. k. IV. ÚS 258/2022 z 26. mája 2022, č. k. IV. ÚS 262/2022 z 26. mája 2022, č. k. IV. ÚS 273/2022 z 26. mája 2022 a č. k. IV. ÚS 276/2022 z 26. mája 2022 a **(iii) II. a I. senátu Ústavného súdu Slovenskej republiky** v nálezoch č. k. II. ÚS 509/2021 z 27. apríla 2022 a č. k. I. ÚS 328/2022 z 19. októbra 2022 takto

r o z h o d o l :

I. Právny názor, podľa ktorého dôvodom zrušenia upovedomenia o zastavení starej exekúcie na námietky oprávneného podľa § 7 zákona č. 233/2019 Z. z. o ukončení niektorých exekučných konaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov je to, že už pred účinnosťou tohto zákona bol daný dôvod na zastavenie exekúcie podľa § 57 ods. 1 písm. f) Exekučného poriadku v znení účinnom do 31. marca 2017, nie je správny.

II. Samotné zrušenie upovedomenia o zastavení starej exekúcie však nie je porušením základných práv súdneho exekútora na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práv na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Zhodný rozsah a dôvody ústavných sťažností

1. Senáty ústavného súdu rozhodli na základe odlišných právnych názorov, ktoré sa týkajú rozsahu a dôvodov zhodných ústavných sťažností sťažovateľa. Od právnych názorov III. a IV. senátu, ktoré viedli k odmietnutiu jeho ústavných sťažností, sa odchyľil právny názor II. a I. senátu, ktorý viedol k vyhovaniu jeho ústavným sťažnostiam. Plénum ústavného súdu na návrh predsedu ústavného súdu podľa § 13 ods. 3 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) rozhodlo o zjednotení právnych názorov senátov.

2. Oprávnený (dopravná polícia) povinným pred viac ako 20 rokmi uložil pokuty za priestupky, ktorých zaplataenia sa pred viac ako 15 rokmi domáhal návrhmi na vykonanie exekúcie. Okresný súd sťažovateľa – súdneho exekútora poveril vykonaním exekúcií, ktoré boli bez vymoženía vedené viac ako 15 rokov až do začiatku roka 2020, keď nadobudol účinnosť zákon č. 233/2019 Z. z. o ukončení niektorých exekučných konaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 233/2019 Z. z.“). Sťažovateľ vydal upovedomenia o zastavení týchto exekúcií s výzvou oprávnenému na úhradu paušálnych trov exekúcie, keďže podľa zákona č. 233/2019 Z. z. sa tieto dlhodobo neúspešné exekúcie zo zákona zastavujú a oprávnený má exekútorovi v každej exekúcii nahradiť paušálne trovy 35 eur.

3. Proti týmto upovedomeniam sťažovateľa podal oprávnený námietky, o ktorých rozhodol okresný súd uzneseniami vyššieho súdneho úradníka tak, že ich zrušil. Vychádzal z toho, že rozhodnutia o uložení pokuty po uplynutí troch rokov od uplynutia lehoty na ich zaplataenie nemožno vykonať. Táto lehota uplynula omnoho skôr, ako malo dôjsť k zastaveniu exekúcií podľa zákona č. 233/2019 Z. z., a preto sťažovateľ nemal upovedomovať o zastavení exekúcií a exekúcie možno skončiť len tak, že upovedomenia sťažovateľa sa zrušia a exekúcie sa zastavia uznesením súdu podľa § 57 ods. 1 písm. f) Exekučného poriadku účinného do 31. marca 2017 (ďalej len „EP“), podľa ktorého ak po vydaní rozhodnutia zaniklo právo ním priznané, exekúciu súd zastaví. Proti uzneseniam vyššieho súdneho úradníka podal sťažovateľ sťažnosti, o ktorých bolo rozhodnuté ústavnými sťažnosťami namietanými uzneseniami sudcu tak, že boli zamietnuté, pričom v odôvodnení okresný súd zopakoval argumenty vyššieho súdneho úradníka a zdôraznil, že povinnosťou sťažovateľa podľa § 57 ods. 4 EP bolo pri zistení preklúzie rozhodnutí o uložení pokuty podať návrh na zastavenie exekúcie. Základom týchto rozhodnutí bol § 7 zákona č. 233/2019 Z. z., podľa ktorého proti upovedomeniu o zastavení, ktoré je v rozpore so zákonom č. 233/2019 Z. z., môže oprávnený podať námietky a súd dôvodným námietkam vyhovie tak, že uznesením, ktoré sa doručuje oprávnenému a sťažovateľovi, upovedomenie o zastavení exekúcie zruší.

4. Podľa sťažovateľa namietanými uzneseniami okresného súdu, ktorých následkom bolo zrušenie upovedomení o zastavení exekúcií, došlo k porušeniu jeho základných práv na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práv na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv

a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“), keďže na základe celkom nesprávneho právneho názoru v každej z namietaných exekúcií prišiel o paušálne trovy, na ktoré mu zo zákona č. 233/2019 Z. z. vznikol nárok.

II.

Odlišné právne názory senátov ústavného súdu

5. Najprv uzneseniami III. senátu boli ústavné sťažnosti odmietnuté podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnené, keďže namietané uznesenia okresného súdu o zrušení upovedomení majú kasačný charakter. K týmto uzneseniam sa pristupuje tak, že k zásahu do základných práv dochádza len vtedy, ak sa v nich nejaká otázka vyrieši s konečnou platnosťou, ktorá je spôsobilá zásadným spôsobom ovplyvniť výsledok konania. Namietané uznesenia však exekučné konania predurčili len tak, že k zastaveniu exekúcie dôjde, no z iného ako sťažovateľom v upovedomení o zastavení exekúcie vyjadreného dôvodu, čo zároveň bude viesť k tomu, že znova bude rozhodované o trovách exekúcie. Zrušenie upovedomenia nepredurčilo to, že sťažovateľovi nebudú trovy exekúcie priznané.

6. Potom uzneseniami IV. senátu boli ústavné sťažnosti podľa § 56 ods. 2 písm. e) zákona o ústavnom súde odmietnuté ako podané zjavne neoprávnenou osobou, keďže podľa § 37 ods. 1 EP účastníkmi konania sú oprávnený a povinný a iné osoby len v tej časti konania, v ktorej im toto postavenie priznáva EP. Ak súd rozhoduje o trovách exekúcie, účastníkom konania je aj exekútor, no len ak exekučný súd rozhoduje o trovách exekúcie. Sťažovateľ preto nie je účastníkom konania v časti v ktorej bolo rozhodnuté o zrušení ním vydaného upovedomenia. Ani napriek opačnému názoru okresného súdu nebol sťažovateľ oprávnený podať sťažnosť proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka o zrušení upovedomenia o zastavení starej exekúcie. K tomu bolo poukázané, že namietané uznesenie ovplyvnilo exekučné konanie len tak, že k jeho zastaveniu dôjde z iného ako sťažovateľom v upovedomení vyjadreného dôvodu a zároveň bude musieť byť rozhodnuté aj o trovách exekúcie. Preto zrušenie upovedomenia nepredurčilo, že sťažovateľovi nebude náhrada trov exekúcie priznaná.

7. Napokon nálezmi II. a I. senátu bolo ústavným sťažnostiam vyhovené z dôvodu, že od odpovede na otázku, či sa exekúcia zastaví podľa zákona č. 233/2019 Z. z. alebo EP, je priamo závislá náhrada trov exekúcie a právny názor namietaného uznesenia okresného súdu je právny omyl, ktorý nezohľadňuje zmysel a účel zákona č. 233/2019 Z. z. V rovine týchto predpisov je zjavne správny záver, podľa ktorého ak do nadobudnutia účinnosti zákona č. 233/2019 Z. z. nebolo rozhodnuté o zastavení exekúcie podľa EP, okresný súd nemôže exekúciu podľa EP zastaviť, keďže podľa zákona č. 233/2019 Z. z. sa exekúcia zastavila zo zákona. Zrušením upovedomenia sťažovateľa o zastavení exekúcie, ktoré vychádza zo zjavného právneho omylu, došlo k zásahu do zákonom nastolenej právnej istoty spočívajúcej v tom, že sťažovateľovi boli, čo sa týka základu a výšky, priznané paušálne trovy. Preto je sťažovateľ, hoc aj ako orgán verejnej moci, oprávnený podať nielen sťažnosť proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka, ale aj ústavnú sťažnosť proti uzneseniu o zamietnutí jeho sťažnosti proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka. Zrušením upovedomenia o zastavení starej exekúcie na základe právne mylného výkladu EP a zákona č. 233/2019 Z. z. dochádza k zásahu do jeho ústavných práv.

III.

Zjednotenie odlišných právnych názorov senátov ústavného súdu

8. Exekúcie, v ktorých sťažovateľ ako exekútor namieta porušenie svojich ústavných práv, sa spravovali Exekučným poriadkom účinným do 31. marca 2007. Sťažovateľ má v týchto konaniach postavenie štátom určenej osoby na vykonávanie núteného výkonu exekučných titulov (§ 2 ods. 1 EP). Jeho činnosť je výkonom verejnej moci a sťažovateľ je verejným činiteľom (§ 5 EP), preto EP komplexne a sústredene upravuje predpoklady na výkon a povinnosti exekútora pri jej výkone. Na rozdiel od úpravy povinností exekútora je pomerne strohá a roztrúsená úprava financovania výkonu exekučnej činnosti exekútorom, ktorá je predmetom pomerne strohej zákonnej úpravy odmeny a náhrad hotových výdavkov exekútora. Z § 31 EP vyplýva, že exekútor môže pod hrozbou zastavenia exekúcie od oprávneného žiadať na svoju odmenu a hotové výdavky preddavok. Z tohto priebežného a trhového spôsobu financovania exekučnej činnosti sú však zákonom vylúčené mnohé exekúcie dlhov, ktoré vznikli vo verejnoprávnych vzťahoch. Takými exekúciami boli aj sťažovateľom na návrh oprávneného dlhodobo neúspešne (bez vymoženía akejkoľvek čiastky od povinných) a dlhodobo nedôvodne (zánik vykonateľnosti rozhodnutí uložením pokuty) vedené namietané exekúcie.

9. K tomu treba dodať, že tieto exekúcie boli aj dlhodobo nefinancované, čo bolo spôsobené na jednej strane tým, že exekútor v týchto exekúciách nebol oprávnený žiadať preddavok, a na druhej strane tým, že nebol oprávnený iniciovať zastavenie exekúcie, s čím by sa spájala povinnosť súdu rozhodnúť aj o jeho odmene a hotových výdavkoch buď tak, že na ich náhradu bude zaviazaný povinný (§ 197 ods. 1 EP), alebo oprávnený podľa § 203 EP, ktorý (i) umožňuje náhradu trov exekúcie uložiť oprávnenému, ak došlo k jej zastaveniu jeho zavinením, a (ii) prikazuje náhradu trov exekúcie uložiť oprávnenému, ak sa exekúcia zastaví z dôvodu, že majetok povinného nestačí ani na úhradu trov exekúcie alebo na majetok povinného bol vyhlásený konkurz.

10. Do faktického nedostatku procesnej iniciatívy strán exekučného konania a exekučného súdu smerom k zastaveniu dlhodobo neúspešne a nedôvodne vedených exekúcií zasiahol zákonodarca novelizáciou EP (zákon č. 144/2010 Z. z.), ktorá nadobudla účinnosť 1. júna 2010 a ktorej podstatou bolo doplnenie dôvodov na zastavenie exekúcie o § 57 ods. 4 EP, podľa ktorého exekútor je povinný predložiť vec súdu bezodkladne po tom, ako nadobudne pochybnosti alebo zistí, že sú dôvody na zastavenie (aj čiastočné) exekúcie. Niet pochyb, že pri sťažovateľom vedených exekúciách bol daný dôvod na ich zastavenie či už z dôvodu, že zaniklo právo priznané rozhodnutím [§ 57 ods. 1 písm. f) EP], alebo majetok povinného nestačí na úhradu trov exekúcie [§ 57 ods. 1 písm. h) EP]. Napriek takto jasne vyjadrenej povinnosti, ktorej splnenie mohlo viesť k zastaveniu exekúcie a priznaniu náhrady trov exekúcie, nielen sťažovateľ a asi aj väčšina ostatných exekútorov zostala v takýchto exekúciách pasívna a vec nepredložila na zastavenie exekúcie. Ich pasivita bolo sprevádzaná nečinnosťou exekučných súdov a často aj rozpornými predstavami o tom, kedy je pre nemajetnosť povinných daný dôvod na zastavenie exekúcie. To viedlo k ďalšiemu hromadeniu neskončených a vymožením rozumne neskončiteľných exekúcií.

11. Takmer konsenzuálna a rôznymi okolnosťami motivovaná pasivita oprávnených, exekútorov a exekučných súdov, ktorá sa prejavovala v státisícoch zbytočne vedených exekučných spisov, viedla k prijatiu zákona č. 233/2019 Z. z., ktorého nepochybným účelom bolo s čo najmenšími transakčnými nákladmi a paušalizovanou náhradou zaplatenou oprávneným exekútorovi ukončiť

tie exekúcie, ktoré už mohli byť skončené na základe procesnej iniciatívy ktoréhokoľvek zo zúčastnených. Treba podčiarknuť, že účelom zákona č. 233/2019 Z. z. bolo riešiť neúnosnú situáciu, a to osobitným, pre tento prípad, zákonom. Podľa zákona č. 233/2019 Z. z. sa (i) zo zákona zastavili staré exekúcie, (ii) čo bol exekútor povinný deklarovať upovedomením zaslaným oprávneným, (iii) proti ktorému si mohol uplatniť paušálne trovy zastavenej exekúcie 35 eur. Vo veciach sťažovateľa však bolo do tejto jasnej predstavy zákonodarcu zasiahnuté právnu úvahou okresného súdu, ktorej podstatou je to, že nie je dôvod na zastavenie exekúcie podľa zákona č. 233/2019 Z. z., keďže exekúcia mala byť zastavená pre zánik vymáhateľnosti (preklúziu) nároku oprávneného podľa EP. Tento právny názor rezultoval do zrušenia upovedomenia exekútora o zastavení starej exekúcie.

12. Táto právna predstava však nie je správna. Preklúzia sama osebe však na rozdiel od skutočností podľa zákona č. 233/2019 Z. z. nespôsobuje zastavenie exekúcie. Na skončenie exekúcie podľa EP sa vyžaduje uznesenie súdu o jej zastavení. Inak povedané, exekúcia sa nezastavuje priamo vznikom dôvodu na zastavenie, teda zo zákona, ako tomu je podľa zákona č. 233/2019 Z. z., ale až rozhodnutím súdu. Do účinnosti zákona č. 233/2019 Z. z. však v žiadnej z vecí sťažovateľa nebolo o zastavení exekúcie rozhodnuté. Po nadobudnutí účinnosti zákona č. 233/2019 Z. z. už exekučný súd preto exekúciu podľa EP zastaviť nemohol a mal aplikovať len pravidlá osobitných ustanovení zákona č. 233/2019 Z. z. Opačný právny názor je popretím účelu a zmyslu zákona č. 233/2019 Z. z. ako osobitného, pre tento prípad (zlyhania exekučného systému) prijatého zákona. V konaní o námietkach oprávneného proti upovedomeniu o zastavení starej exekúcie je úlohou exekučného súdu skúmať iba to, či v súlade s týmto zákonom došlo k zastaveniu starej exekúcie zo zákona, a nie to, či bol skôr daný dôvod na jej zastavenie podľa EP. Na takúto úvahu nie je v zákone č. 233/2019 Z. z. žiaden normatívny základ. Preto je zjavne mylný právny názor, podľa ktorého dôvodom zrušenia upovedomenia o zastavení starej exekúcie na námietky oprávneného podľa § 7 zákona č. 233/2019 Z. z. je zistenie, že už pred účinnosťou tohto zákona bol daný dôvod na zastavenie exekúcie § 57 ods. 1 písm. f) EP.

13. Otázkou rozdielnych právnych názorov senátov ústavného súdu však nie je otázka toho, či právny názor namietaných uznesení je omylom pri výklade podústavného práva. V konečnom dôsledku právomoc ústavného súdu v konaní o ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 ústavy proti rozhodnutiu všeobecného súdu je výlučne založená na jeho prieskume z hľadiska dodržania ústavnoprávnych princípov, teda či v rozhodnutí boli chránené základné práva sťažovateľa. To v danom kontexte znamená, že ani prípadná vecná nesprávnosť rozhodnutia všeobecného súdu nie je sama osebe významná, lebo konanie o ústavnej sťažnosti nie je pokračovaním konania na všeobecných súdoch (I. ÚS 140/2017).

14. Predpokladom na záver o porušení základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je len také jeho porušenie, ktoré nie je napravitel'né alebo odstrániteľ'né činnosťou všeobecného súdu pred začatím konania alebo v konaní vo veci samej, resp. ktorého nápravu nemožno dosiahnuť procesnými prostriedkami, ktoré sú obsiahnuté v príslušnom procesnom kódexe (I. ÚS 148/03, III. ÚS 355/05, II. ÚS 307/06). V rámci konania o ústavnej sťažnosti sa zásadne preskúmavajú len právoplatné rozhodnutia, a to v tom zmysle, že musí ísť o rozhodnutia, ktorými sa konanie vo veci samej právoplatne skončilo. V konaní, ktoré v čase rozhodovania o ústavnej sťažnosti stále prebieha, nemožno uvažovať o splnení tejto požiadavky (IV. ÚS 361/2010).

15. Pri výnimkách z tejto zásady išlo o prípady, keď ešte pred právoplatným skončením konania vo veci samej bolo v konaní o ústavnej sťažnosti napadnuté právoplatné rozhodnutie, ktorým sa skončila iba určitá časť konania alebo ktorým sa riešila iba určitá parciálna procesná otázka. Podmienkou na pripustenie takejto výnimky však je, že v konkrétnom prípade ide o rozhodnutie spôsobilé výrazne a nezvratným spôsobom zasiahnuť do základných práv alebo slobôd sťažovateľa, ako aj to, že námietka ich porušenia sa musí vzťahovať výlučne na dané štádium konania a nemohla by už byť uplatnená neskôr (IV. ÚS 195/2010), prípadne by sa tento negatívny dôsledok musel zároveň vzťahovať na výsledok konania a nebolo by ho možné korigovať v ďalšom procesnom postupe alebo v opravných konaniach (IV. ÚS 322/09).

16. Ako už bolo naznačené, vecou sťažovateľa ako osobitného subjektu zúčastneného na exekučnom konaní nie je to, či sa exekúcia zastaví, dôvod jej zastavenia alebo to, či sa v nej bude pokračovať. Jeho vecou z pohľadu ústavného je to, aby mu za jeho exekučnú činnosť bola priznaná primeraná odmena a náhrady. I zrušenie upovedomenia o zastavení starej exekúcie nevyklučuje to, aby bola sťažovateľovi pri zastavení exekúcie z dôvodu podľa § 57 ods. 1 písm. f) EP priznaná podľa § 203 EP odmena a náhrady, a to aj proti bonitnému oprávnenému v sume, ktorá budú vyššia ako zákonom č. 233/2019 Z. z. priznaná paušálna náhrada 35 eur. Na tom nemení nič ani § 243j EP, podľa ktorého v exekučnom konaní začatom pred 1. aprílom 2017 ak sa exekúcia zastavila, môže súd rozhodnúť, že exekútor nemá nárok na náhradu trov exekúcie, ak sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, a to najmä ak exekútor pri výkone exekúcie nepostupoval v súlade so zákonom alebo ak nepredložil súdu vec na zastavenie podľa § 57 ods. 4 EP.

17. Negatívny následok v podobe straty právnej istoty priznania 35 eur s následnou právnou neistotou priznania odmeny a náhrad podľa § 197 ods. 1 a § 203 EP je však výlučne následkom nesprávnej aplikácie podústavného práva, ktorý nepredstavuje nezvratný zásah do základných práv sťažovateľa, ktorý by nebolo možné korigovať následným rozhodnutím o zastavení konania podľa EP s priznaním dokonca vyššej odmeny a náhrad. Inak povedané, nie je možné hovoriť o nezvratnom zásahu do základných práv sťažovateľa, ak bolo zrušené upovedomenie o zastavení starej exekúcie s priznaním náhrady sťažovateľovi 35 eur, no následným rozhodnutím o zastavení konania podľa EP mu môže byť priznaná náhrada trov konania aj vo vyššej čiastke.

18. Nebolo by možné predpokladať, že by sa sťažovateľ domáhal ochrany svojich základných práv, ak by jedným rozhodnutím, čo je celkom možné, bolo zrušené upovedomenie o zastavení starej exekúcie, rozhodnuté o zastavení exekúcie podľa EP s tým, že by mu bola proti oprávnenému priznaná odmena a náhrady v čiastke vyššej ako podľa zákona č. 233/2019 Z. z. zákonodarcom paušalizovaných 35 eur. Práve tento argument odôvodňuje záver o tom, že zjavný právny omyl, na základe ktorého bolo zrušené upovedomenie o zastavení starej exekúcie, nie je bezprostredným a konečným zásahom do základných práv sťažovateľa. To odôvodňuje odmietnutie ústavnej sťažovateľa nielen z toho dôvodu, že ústavná sťažnosť je podaná zjavne neoprávnenou osobou, ale aj z toho dôvodu, že je zjavne neopodstatnená, keďže podľa podústavného práva nesprávny právny názor všeobecného súdu nevedie k nezvratnému zásahu do základných práv sťažovateľa. Zjavne nesprávny právny názor namietaných uznesení vo svojich následkoch však nedosahuje ústavnoprávnu dimenziu, ktorá by predstavovala porušenie základných práv sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práv na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu.

19. Tak tomu však nemusí byť v konečnom rozhodnutí o náhrade trov sťažovateľa pre zastavenie exekúcie podľa § 57 ods. 1 EP, v ktorom je možné zohľadniť osobitné okolnosti exekučného konania ako celku.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. januára 2023

Ivan Fiačan
predseda Ústavného súdu
Slovenskej republiky